

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., v
právní věci

žalobce: **Y. S.**
státní příslušnost Ukrajina a Ruská federace
zastoupen Mgr. Lenkou Holendovou, advokátkou
sídlem Věšínova 2877/7a, 700 30 Ostrava – Zábřeh

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 04 Praha 7
Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2025, č. j. OAM-3545-15/PP-2023,
o povolení k přechodnému pobytu,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstvo vnitra České republiky ze dne 13. 2. 2025, č. j. OAM-3545-15/PP-2023, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení k rukám jeho advokátky ve výši 10 140 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost žalobce o vydání povolení o přechodném pobytu a stanovil mu lhůtu 35 dnů k vycestování z území České republiky.

II. Podstatný obsah správního a soudního spisu a dosavadní průběh řízení

2. Žalobce dne 13. 3. 2023 požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Doložil mj. doklad o zajištění ubytování, oddací list, doklady totožnosti své manželky (státní příslušnice Rumunska) a dcery (státní příslušnice Ukrajiny, která disponuje platným povolením k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana EU). Žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu §15 a zákona o pobytu cizinců.
3. Z výpisu z rejstříku trestů, který si žalovaný opatřil, se podává, že žalobce byl v České republice pravomocně odsouzen pro spáchání zvláště závažného úmyslného trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník v platném znění., spáchaným ve prospěch organizované skupiny. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 2. 2022, sp. zn. 54 T 13/2021-10849, mu byl uložen trest odnětí svobody nepodmíněně v délce 4 let a 6 měsíců, dále trest propadnutí náhradní hodnoty a trest zákazu činnosti na dobu 5 let v soukromém podnikání, zákaz výkonu podnikatelské činnosti a zaměstnání v oboru zprostředkování zaměstnání a dále zákaz výkonu funkce statutárního orgánu či člena statutárního orgánu právnické osoby s předmětem činnosti zprostředkování zaměstnání. Rozsudek nabyl právní moci dne 2. 2. 2023. Trestné činnosti se žalobce dopustil v době od měsíce září 2018 a v době od měsíce ledna 2020 do měsíce října 2020. Žalobce byl osobou podřízenou dalším členům organizované skupiny, zejména plnil úkoly mu zadané (výběry finanční hotovosti a vyplácení finančních prostředků cizím státním příslušníkům, zajišťování převozů zaměstnanců, koordinace nástupu nových zaměstnanců s uživateli práce, řešení docházky, školení, zajišťování ubytování a zároveň působil v obchodní společnosti, která se podílela na systematickém krácení daní). Žalobce byl odsouzen schválením dohody o vině a trestu.
4. Dne 2. 3. 2023 Okresní soud v Ostravě (usnesením č. j. 0 PP 27/2023-62) žalobce podmíněně propustil z výkonu trestu odnětí svobody a stanovil mu zkušební dobu v trvání 6 let (do 2. 3. 2029).
5. Uvedenému odpovídá i výpis z evidence rejstříku trestů, jak je žurnalizován ve správním spise.

6. K žádosti žalovaného příslušný odbor cizinecké police provedl dne 15. 2. 2024 pobytovou kontrolu v místě bydliště žalobce se zjištěním, že žalobce bydlí na adrese místa svého pobytu s manželkou a dcerou.
7. Žalovaný vyzval žalobce k seznámení s podklady rozhodnutí dne 16. 2. 2024. Žalobce se se spisem seznámil dne 28. 2. 2024. Neučinil žádné vyjádření.
8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU, dopustil se závažného úmyslného trestného činu, a tím narušil veřejný pořádek. Pojednal blíže o tomto neurčitě právním pojmu. S ohledem na skutkovou podstatu trestného činu dospěl k závěru, že žalobce může i nadále představovat nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku. Správní orgán se zabýval i přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života svého rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce je občanem Ukrajiny i Ruské federace. Usoudil, že vzhledem k tomu, že se na území České republiky nachází žalobcova manželka i dcera, představuje napadené rozhodnutí zásah do soukromého a rodinného života, nicméně okolnosti nynější věci nejsou nikterak mimořádné. Zásah nepovažoval za nepřiměřený v porovnání s trestnou činností, které se žalobce dopustil.

III. Obsah žaloby

9. Včasnou žalobou se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalším řízení.
10. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný nezjistil a neprokázal hrozbu budoucího porušení veřejného pořádku žalobce. Zdůrazňuje, že se trestné činnosti dopustil v září 2018 a lednu až říjnu 2020, byl stíhán vazebně, pravomocně odsouzen dne 2. 2. 2022 a převeden do výkonu trestu odnětí svobody, odkud byl propuštěn podmíněně dne 2. 3. 2023. Upozorňuje na to, že předpokladem podmíněného propuštění je pochopitelně řádné chování v průběhu výkonu trestu a uložení zkušební doby. Od spáchání trestného činu uplynuly už 4 roky, z toho 2 roky je žalobce na svobodě, žije řádným životem, s rodinou, je zaměstnán na hlavní pracovní poměr. Zaměstnání jsou i jeho rodinní příslušníci – manželka a synové (Y. a I., dvojčata, narozená dne X). Nezletilá dcera zatím studuje. K trestnímu stíhání přistoupil s pokorou a lítostí. K vytýkanému jednání se doznal, uzavřel dohodu o vině a trestu. Státní zástupce ostatně nepožadoval uložení trestu vyhoštění. Nic nenasvědčuje tomu, že by měl žalobce v trestné činnosti pokračovat. Dle žalobce je napadené rozhodnutí založeno na neúplných skutkových zjištěních a nesprávném právním posouzení otázky existence reálné hrozby porušení veřejného pořádku žalobcem. Žalobce připomíná, že od doby propuštění z výkonu trestu vede řádný život, k čemuž si měl žalovaný obstarat příslušné důkazy, což neučinil. Jeho rozhodnutí je tak co do vyhodnocení otázky budoucího porušení veřejného pořádku žalobcem neurčité a nepřezkoumatelné.
11. Žalobce dále uvádí, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně dopadá do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce s manželkou a třemi potomky žije na území České republiky již od roku 2018; jeho rodinní příslušníci se nikdy na území České republiky nedopustili trestné činnosti či jiného protiprávního jednání. Manželka a oba synové jsou zaměstnání jako zubní lékaři. Žalobce sám je vystudovaný lékař, pracoval jako chirurg. Nyní je zaměstnán na hlavní pracovní poměr u zaměstnavatele Lucky smart s. r. o. jako

manipulační pracovník na dobu neurčitou. Své pracovní povinnosti plní řádně, je sociálně a zdravotně pojištěn, platí daň z příjmu

12. Žalobce dále vyzdvihuje, že se nemůže bez závažné hrozby vrátit ani na Ukrajinu, ani do Ruské federace (jejíž občanství získal v důsledku dřívějšího podnikání na území Ruska, od roku 2010 zde nebyl) z notoricky známých důvodů.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

13. Žalovaný ve vyjádření ze dne 5. 4. 2025 nesouhlasí s žalobními body a plně odkazuje na napadené rozhodnutí. Je přesvědčen, že žalobce představuje hrozbu budoucího porušení veřejného pořádku, neboť nesplňuje podmínku trestní zachovalosti. Dopad do soukromého a rodinného života žalobce nenamítal.
14. Žalobce v replice ze dne 15. 4. 2025 zdůrazňuje, že žalovaný rozhodl s odstupem 4 a půl let od spáchání trestné činnosti. V mezidobí byla trestná činnost žalobce vyšetřena, žalobce se k ní doznal, byl odsouzen, vykonal část trestu odnětí svobody, byl podmíněně propuštěn a již 2 roky žije na území České republiky řádným životem s rodinou, je zaměstnaný na hlavní pracovní poměr.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného dle § 75 odst. 1 s. ř. s. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání.
16. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
17. Soud se předně zabýval žalobní námitkou stran *vyhodnocení právní otázky budoucího porušení veřejného pořádku ze strany žalobce*. Žalobce totiž namítá, že žalovaný neúplně zjistil skutkový stav, neboť si nezajistil dostatečné informace o životě žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody a po jeho propuštění. S tím souvisí i námitka nepřezkoumatelnosti posouzení této tematiky. Žalobce dovozuje, že v jeho případě nebyla vůbec naplněna skutková podstata dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, a proto nebylo možné zamítnout jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu.
18. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců platí, že *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek*.
19. K omezení práva pobytu z důvodů veřejného pořádku (stejně jako veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví) se vyslovuje Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice

2004/38/ES“). Podle jejího článku 27 „smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům“. Podle odstavce druhého téhož článku pak „opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“

20. Výkladem pojmů veřejný pořádek, resp. závažné narušení veřejného pořádku v kontextu zákona o pobytu cizinců, se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. Konstatoval, že „při výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“
21. Pojem veřejný pořádek je tedy nutno chápat a vykládat v kontextu konkrétního ustanovení, v němž je použit, a vycházet přitom z jeho účelu. Vždy je pak nutno věc posuzovat individuálně.
22. Naplnění skutkové podstaty § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců se zřetelem k podmíněnému propuštění z výkonu trestu se Nejvyšší správní soud věnoval v rozsudku ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42. Dovodil, že předpoklady pro použití tohoto ustanovení, tedy důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, jednoznačně míří do budoucnosti. Nejde o sankci za jednání, kterého se žadatel dopustil v minulosti, ale o prevenci před tím, že by v budoucnosti dále ohrožoval veřejný pořádek.
23. V nynější věci lze souhlasit s žalovaným potud, pokud konstatuje, že odsouzení za zvlášť závažný zločin, jakého se dopustil žalobce, může vskutku založit podezření, že by žalobce mohl v budoucnu závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Česká republika má právo od cizinců, kteří chtějí dlouhodobě pobývat na jejím území, vyžadovat patřičný respekt k právnímu řádu (srov. zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 202/2022-42).
24. Žalovaný nicméně ve svém rozhodnutí vychází z pouhého faktu žalobcova odsouzení a zohledňuje zejména charakter trestné činnosti. Nijak již nehodnotí okolnosti výkonu trestu odnětí svobody, podmíněného propuštění a život žalobce po jeho propuštění

z výkonu trestu. Aplikací uvedených názorů by tak bylo prakticky vyloučeno, aby správní orgán vyhověl žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu před uplynutím zkušební doby. Vždy by totiž bylo výsledkem posouzení, že žadatel je ve zkušební době, případně není zahlazeno jeho odsouzení, pročez představuje aktuální hrozbu veřejnému pořádku.

25. Lze připomenout, že podmíněné propuštění vychází z polepšení pachatele a z očekávání, že v budoucnu již povede řádný život (viz § 88 odst. 1 trestního zákoníku, dle něhož trestní soud může odsouzeného podmíněně propustit na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život). V rozsudku ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„samo o sobě sice podmíněné propuštění nelze považovat za dostatečný důvod pro závěr, že tu neexistuje nebezpečí narušení veřejného pořádku stěžovatelem ve smyslu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců (...) Vše závisí na individuálním posouzení životních poměrů a chování cizince. Trestněprávní status cizince je v tomto ohledu pro správní orgány pouze východiskem autonomního posouzení pro účely zákona o pobytu cizinců. Informace o trestní historii cizince je správní orgán povinen si opatřit a patřičně je zohlednit, nicméně je třeba si být vědom odlišných účelů trestního a cizineckého práva“*.

26. V posuzované věci se žalovaný při posuzování, zda existuje důvodné nebezpečí, že žalobce může závažným způsobem narušit veřejný pořádek, omezil pouze na to, že již závažnost a charakter trestné činnosti žalobce představují aktuální nebezpečí pro závažné narušení veřejného pořádku žalobcem. Nijak se již nezabýval chováním žalobce po propuštění z výkonu trestu a jeho aktuální situací a nezkoumal, zda v době, kdy rozhodoval, hrozí skutečné riziko, že se bude žalobce dopouštět trestné činnosti.

27. Z uvedených důvodů považuje soud napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť žalovaný se vůbec nezabýval tím, zda bude u žalobce již v průběhu zkušební doby patrné, že žádným nebezpečím pro veřejný pořádek aktuálně není a ani v budoucnu pravděpodobně nebude, například proto, že autenticky a do hloubky změnil svůj přístup k životu žádoucí směrem, nebo zda se řádně po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nechová.

28. Žalovaný si též neopatřil dostatečné podklady, na jejichž základě by bylo možno posoudit, jak se žalobce choval ve výkonu trestu odnětí svobody a jak se choval po podmíněném propuštění z výkonu trestu, resp. tyto podklady nedostatečně hodnotil. Zajistil si sice usnesení o podmíněném propuštění a prostřednictvím pobytové kontroly zjistil, že žalobce se svou rodinou skutečně žije na označené adrese, ale nevyslovil již na podkladě těchto zjištění žádné závěry. Žalovaný si též nevyžádal např. zprávy Probační a mediační služby o průběhu dohledu. Žalovaný neprovedl výslech žalobce a jeho rodinných příslušníků, které by mohly přispět k objasnění rodinného zázemí žalobce s ohledem na zvažované nebezpečí, že se žalobce dopustí další trestné činnosti. Neopatřil si informace o jeho zaměstnání a hodnocení zaměstnavatele. V absenci jakýchkoli podkladů o chování žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody a po podmíněném propuštění z výkonu trestu, resp. z jejich nevyhodnocení, soud spatřuje vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

29. Soud své závěry podkládá i nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20: „Lze tedy shrnout, že správní orgány ani správní soudy v napadených rozhodnutích nezmiňují kromě jednání představujícího skutkovou podstatu trestného činu, za který byl stěžovatel odsouzen, žádné konkrétní okolnosti jeho osobního jednání, dokazující, že právě stěžovatelovo osobní chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti. Nepřímý účinek Směrnice (2004/38/ES - pozn. soudu) tedy uplatněn nebyl a správní orgány i správní soudy porušily zákaz automatické spojitosti mezi odsouzením pro trestný čin a zrušením povolení k trvalému pobytu - jinak řečeno, správní orgány a správní soudy neposuzovaly osobní jednání stěžovatele, jak to požaduje čl. 27 odst. 2 Směrnice. Z výše shrnutých požadavků unijního práva a judikatury Soudního dvora EU vyplývá, že zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti přísluší vnitrostátním orgánům v každém jednotlivém případě, což nemůže nahradit národní zákonodárce obecnou identifikací důvodu pro omezující opatření.“
30. Vzhledem k tomu, že žalovaný řádně neposoudil, zda byla v případě žalobce naplněna základní podmínka pro uplatnění § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, je v této fázi nadbytečné hodnotit přiměřenost zamítnutí žalobcovy žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu přiměřenost z hlediska dopadů daného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. To je totiž další samostatnou podmínkou vydání takového rozhodnutí, kterou rozhodně nelze směřovat s otázkou, zda je tu důvodné nebezpečí, že by rodinný příslušník občana EU mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2022, č. j. 5 Azs 137/2022-40, bod 31). Přiměřenost rozhodnutí bude zkoumat žalovaný v novém rozhodnutí ve věci v závislosti na pokračování správního řízení, v němž zohlední aktuální poměry žalobce a jeho rodiny. Ze stejného důvodu soud detailně nezkoumal ani další žalobní námitky.

VI. Závěr a náklady řízení

31. S ohledem na výše uvedené shledal soud žalobu důvodnou, napadené rozhodnutí proto pro vady řízení zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Současně věc v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku.
32. Ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 10 Azs 202/2022-42 soud konstatuje, že pro podrobnější posouzení chování žalobce musí žalovaný v dalším řízení zkoumat důkladně jeho poměry a chování. Žalovaný si především v dalším řízení opatří dostatek informací o chování žalobce ve výkonu trestu a ve zkušební době (případně i po jejím uplynutí, což ale zatím v této věci nepřipadá do úvahy). V dalším řízení žalovaný pečlivě posoudí rodinné poměry žalobce a způsob jeho obživy a za tímto účelem provede i výsledky žalobce a jeho rodinných příslušníků.
33. V řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, kterému v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný je zavázán k náhradě nákladů řízení žalobci v rozsahu dvou úkonů právní služby – převzetí a příprava zastoupení a sepis žaloby (§ 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] v celkové výši 2 x 4 620 Kč, tj. 9 240 (§ 9 odst. 5 a § 7 bod 5 advokátního tarifu), k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve

výši 2 x 450 Kč, tj. 900 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Soud nepřiznal zástupkyni žalobce odměnu za úkon právní služby – sepis repliky ze dne 15. 4. 2025, neboť toliko akcentuje argumentaci předestřenou již v žalobě. Právní zástupkyně žalobce není plátcem DPH. Náklady právního zastoupení činí celkem 10 140 Kč. Soud žalovaného k jejich zaplacení zavázal k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s.

34. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř., neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 5. května 2025

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudce